

25. Feb. 1844

FAKTA

Dato:
25. Feb. 1844

Sidetæl:
Dagbog B, side 74-76

Dagbogens placering:
Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.
KKS14024

Trykt udgave:
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 206-
207

TRANSSKRIFTION

25 Febr 1844

af "de sorte Riddere" af Ingemann. S 130

Og see! – imellem tvende Kæmpefjelde
En dyb og bundløs Afgrund aabned sig,
Den skjuled kunstig han med tynde Fjælle
Saa at den blev en Harpesangbund liig,
Da spændte han med overjordisk Vælde,
Imellem Klipperne forunderlig

Uhyre Strænge, af Metaller blandet,
Og see! en Trylleharpe for han standet!

Dens Overdeel i Ætheren sig hæved,
I Jordens Middelpunct den Hvile tog: •75•
Blandt Millioner Strænge Englen svæved,
Og vexlende med Vingerne dem slog
Nu Strængene som Havets Bølger hæved,
Et Ocean af Vellyd der uddrog,
Og toned i uhørte Melodier
De underfulde Verdensharmonier

– "O! det er hvad jeg føled, hvad jeg aned!"
– udbrød ung Theobald i salig Lyst –
Nu er da det |da| udaf min Sjæl fremmanet,
Og nu har det Unævnelige Røst!

S: 135

Drag hen! var Englens Svar – drag i det Vide!
Og følg mig, hvor jeg lønlig leder dig!
Naar Tiden kommer, skalst du det og vide,
Som nu maa tykkes dig en Gaade lig:
Naar du ei forske vil, men trøstig lide
Paa Gud og Englen, som han sendte dig,
Saa toner vil engang den Stræng, som tier,
Først maa du føle selv dens Melodier.

•76•

af "den hvide Pige" – Troels Smith.¹
Hun ligned Tonen af Harpens Streng,
Som Vinden spiller paa, som hænge
Paa Egens Grene: den vilde Klang
Maa savne Kunstens ædle Tvang;
Dog tit den mildt, veemodig klinger,
Tit kan den bruse for Stormens Finger.
Engang den vilde Storm den slaar,
At alle de Strænge søndergaaer.

Og mens hun græd ved et Menneskes Bryst,

Blev hendes fangne Aand forløst.

¹ Bragt i Intelligensblade, nr. 44-46, februar 1844.

74
have. Naar j maatte lege mig i gjennem Livet
med Pensel og Farver til Legetoi, da stundes
der maaskee komme et og andet Glimt, der
mii gvaales af den forbandede Pligt følelse,
der aldrig har skabt det Nærmeste, der er
værdt at nævne, hverken i Livet eller i Kunstten.
Saa! Saa fik Pligterne et Fy Træk - men de
kan ikke vende Andet af mig, da de bestandig
velter den kin halvt over mig, lader Farvel
den net op forstærkes til at sætte den til side, og
lader mig bestandig være i et Plac af Ting,
j hinde gjore; men herefter gjor j det allet
ikke!!!

25 Febr 1844

af desorte Riddere - af Ingemann. I 190

Og see! - imellem tuende Kæmpesjelle
En Tjeb og kumløs Afsind aakred sig,
Den skjuled kunstig kan med tjende Fjelle,
Saa at den blev en klarerangtund Lij;
Da spændte han med overjordisk Vælde,
I mellem Klipperne forundulij
Whjre Strænge, af Metaller blandet,
Og see! en Tjylleharpe for ham staudet.

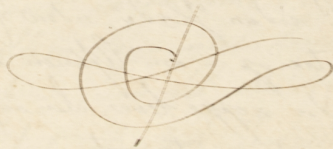
Den Overdud i Atheren sig haved,
I Jordens Middelrumet den Plivle tog.

Blandt Millioner Stræng Englen svæved,
Og vejtede med Ringene dem sleg.
Nu Strængene som plavets Bølge bæved,
Et Ocean af Vellyd' der inddrag,
Og toned i riherte Melodier
Iv underfulde Nordens harmonier.

— "O! det evlæved i fjøled, hvad i j' aned!"
— sidbrød mig Theobald i selig kjød —
Nu er ~~der~~ det end af min Spæl fremmaet,
Og vi har det Maerkelige Næst!

J. 135.

Drog her! - var Engles Lov - drag i det N. S. !
Og følg mig, hvor i løj ledes dig!
Naar Tiden kommer, skalst du det og vide,
Som vi enaa tykkes dig en Gaade lig:
Naar du si fuste vil, men trøstig li' se
Paa Gud og Engle, som han sendte dig,
Lad toner vel omgang den Stræng, som lever,
Først mee du føle selv dens Melodier.

af „den vilde Pige“ — Troels Smith.

Bliv ligved Tonen af Klarens Strenge,
Som vinden spiller paa, som hænge
Paa Erens Grene: den vilde Klang
Maa saare Kunstens ædle Trang;
Dog tit den mildt, seemodig klinger,
Tit kan den bruse for Stormens Fingre.
Engang den vilde Storm den slaar,
At alle de Strenge søndergaaer.

§

Og mens him grad ved et Menneskes Brist,
Blev hendes faugue Aand forlöst.

§

2. Marty
Hvor godt fersteer j, ikke dotte Ijst heovenover om
Aals karpen - især de sist Aapher - gid alle Stræng
maatte springe, heller end give disse sørgelige Toner.
Somliden naar j sidder her bliver j saa tung i Sindet
og betages af uferstaads længsel og rimisforstædlyt
Fungind. O gud! hvor længe! hvor længe skal j
saaledes leve? uden Glæde, uden Jo. Om Morgenen
gider j ikke staa op - om Aftenen lysesaa næf j gaa
i Seng. Jz gider neppe leve. den vilde Pige, der rigtig
baakte sig selv gjorde næsten ret.